

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinum In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

Z

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

qbi fuit filius Jude ex Thamar, Gen. A 38, 30. Hebr. זָרַח, hoc est, ortus Aufgang. à radice זָרַח ortus fuit. 2. Sam. 23, 4. זָרַח שִׁמְשׁוֹ orietur sol, Matth. 1, 3.

† ZACHARĪ'AS, זַכְרְיָהוּ, Zacharias. Nomen proprium prophetae. Luc. 11, 51. & sacerdotis. Luc. 1, 5. 12, 23. Hebraice זַכְרְיָהוּ Secharja, hoc est, memoria Domini. compositum ex זָכַר memoria & יָהוּ qvæ vox de solo Deo dicitur. Matib. 23, 35.

ZAZΩ, ω, persona contrahente usitata sunt. ζῶ vivo. Gal. 2, 20. Job. 4, 50. ὁ υἱὸς σου ζῇ, filius tuus valet. ζῇ pro ζῶ, ζῆς pro ζῶς, Gal. 2, 14. latus sum, 1. Thess. 3, 8. Sic dicimus ζῆτε pro ζῶτε vidētis. Luc. 20, 38. πάντες αὐτοῦ (ἡμεῶν) ζῶσι, omnes (nempe qvorum Deus est Deus, hoc est, qbi ipsi sunt fœderati) ei vident. præf. inf. Rom. 8, 13. ζῆτε pro ζῶτε, vivere. Phil. 1, 21. ἵνα ἢ ᾤ τοῦ ζῆν ἢ ᾤ τοῦ ζῆν, mibi enim vita Christus. Heb. 2, 15. Ἀλλὰ πάντες ζῆτε, per totam vitam. Ubi infinitivus ponitur pro nomine. Hellenismus. Ps. 145, 16. ἱμῶν τὰς ψυχὰς ζῶν (pro ζῶον, part. præf.) ἀδοκλῆς, implet omne vivens beneplacito. imperf. aet. ζῶον, ζῶον, vivebam, Rom. 7, 9. ἡμεῖς, ζῶον, ζῶον, pro ζῶον ex ζῶον, Col. 3, 7. Fut. ζῶω, vivam. Rom. 8, 2. Frequenti in media forma ζῶοντες, ζῶον, Luc. 10, 28. ζῶον (2. sing. fut. 1. med.) vives, scilicet in æternum. Job. 11, 25. καὶ δὲν ζῶν. ζῶοντες, etsi mortuus fuerit, vives. Hebr. 10, 38. revivisco. Ez. 37, 3. εἰ ζῶντες τὰ ὅσα πνεύματα; an reviviscunt ossa ista? in a. 1. aet. ζῶον, nunquam in media forma (quod legerim) ἐζῶοντο, vixi, Apoc. 13, 14. καὶ ζῶον, sed revixit. Apoc. 20, 4. καὶ ζῶον (3. pl. aor. 1. aet.) & revixerunt. item transivisse accipitur Ps.

41, 3. ubi זָרַח vertitur ζῶον (3. sing. aor. 1. aet. opt.) vita restituatur. aor. 1. aet. subj. ζῶον, 25, 7. Gal. 2, 19. ἵνα ζῶ ζῶον, ut DEO viverem. Jac. 4, 15. εἰ μὴ ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζῶον (1. pl. aor. 1. aet. subj.) si DOMINUS voluerit & vixerimus. a. 2. aet. ζῶον, 25, 7. tanquam à ζῶον. Dan. 3, 9. βασιλεὺς εἰς τὰς αἰῶνας ζῶον (2. sing. aor. 2. aet. imper.) 2. Chr. 23, 11. καὶ εἶπαν, ζῶον ὁ βασιλεὺς, & dixerunt, vives rex, hoc est, valeat. part. præf. ζῶν pro ζῶον, vident. Job. 6, 51. ἐγὼ εἰμι ὁ ἀπὸ τοῦ ζῶν, ego sum panis ille vivificus, ubi rursus transitivè capitur. ζῶον, vident, pro ζῶον, 1. Tim. 5, 16. καὶ ἀποκαταστήσῃς, ζῶον τὸ δόγμα, vidua lasciviens vident mortua est. in n. g. ζῶον ζῶον, vident. Job. 4, 11. πῶθεν ἔχεις τὸ ὄψωρ τοῦ ζῶν; unde habes aquam illam vident? in Genit. ζῶον ζῶον, 2. Cor. 3, 3. & c. 6, 16. οὐκ ἔστι ναὸς θεοῦ ἐστὶ ζῶον, vos enim estis templum Dei videntis. Ps. 69, 33. ἐκλαθήσονται ἐκ τῆς λαῶν ζῶον, deleantur è libro viventium, hoc est, ostendantur non fuisse scripti. part. aor. 1. aet. ζῶον, ζῶον, ζῶον, Luc. 2, 36. ἡ ζῶον ἐν ἡμεῖς, postquam vixisset annos septem. Pro ζῶ dicunt Poeta ζῶω vivo Lxx.

ζῶω vivum reddo, Psal. 80, 19. & 85, 7. ζῶοντες ὑμεῖς ζῶοντες vificabitis, seu in viciis conservabitis nos.

ζῶον, ἢ, ἐν, vivus, a, um.

ζῶον, ἢ, τὸ, animal. 2. Pet. 2, 12. ἄνθρωποι ὡς ζῶα ἀλογα, hi ceu bruta animalia. ζῶον, ἢ, τὸ, animal, accentu distinguitur à ζῶον vivum.

ζῶον, ἢ, ἡ, vita. Job. 11, 25. ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνίσταται καὶ ζῶον, ego sum resurrectio & vita. Ez. 33, 15. ζῶον ζῶον, omnino vives. Hebraismus. Apoc. 20, 15. ὁ τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς μεγαλυνῶν, in li.

in libro vite scriptus.

Ζωνικός, ὦ, οἰ, vivax, vitalis. Sap.

15, 11.

Ζυζάω, ὦ. Fut. συζήσω. a. 1. συζη-
σω, simul vivo, Rom. 6, 8. construitur
cum Dat. vi prapositionis, 2. Cor. 7, 3.
eis ὅ συζήν, ad simul vivendum.
Nō litera propter sequentem dupli-
cem abjicitur, idq̄ve δὲ φανλὺς ἐν-
κα.

Ἀναζάω, ὦ, revivisco. Fut. ἀνα-
ζήσω. aor. 1. ἀνέζησα, revixi, Luc. 15,
24. Rom. 7, 9. ἡ ἀμαρτία ἀνέζησεν, pec-
catum revixit, hoc est, vires seu poti-
us virus exseruit. Apoc. 20, 5. οὗτοι
ἀνέζησαν, non revixerunt.

Διαζάω, ὦ, ad extremum vivo,
διαβίω; vivo, vitam ago. 2. Macc.
5, 27. ἐν τοῖς ὄρεσι διέζη (3. sing. aor.
2. act.) in montibus vixit.

† ZEBEDAÏOΣ, αἰν, οἰ, Zebe-
dæus. Nomen viri, q̄bi fuit pater
Johannis & Jacobi Apostolorum. C
Matth. 4, 21. Syriacè ܙܒܕܝܐ Sabb-
dai. à radice ܙܒܐ Sabbad, hoc est,
donavit, dotavit. ܕܕܐ dos. Zebe-
dæus ergo idem q̄d dotatus vel
munificus.

ZEYTNÏΩ vel ζεύννμι. F. ζέ-
νω. præter. act. ἔζωνξα. a. 1. act. ἔζω-
ξα, (tanquam à ζένω) jungo, co-
pulo, item ponte conjungo. Xerxes
ab Isostrate dicitur ζεύξαι τὴν ἰσθμὸν
σποντῶν, hoc est, Hellespontum ponte
conjunxisse Herod. ζεύννεν γὰρ οὖν
ἐπὶ τῷ ποταμῷ, super fluvium pontem
iungere. præter. med. ἔζονξα, unde
est

Ζεύγ, οἰ, ὅ, jugum, Luc. 14, 19.
par. Luc. 2, 24. ζεύγ, οἰ, τεύχων, par-
turum. Luc. 14, 19 ζεύγη (contra-
ctè pro ζεύματα) ζῶν ἡρώδου πύρα,
iuga boum emigra q̄ve.

Ζυγός, ὦ, οἰ, idem. Matth. 11, 29. 30.

Ἀεγυτε ὅν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, tollite
jugum meum. metaphora desumpta
à jumentis. Act. 15, 10. ἐπιθεῖναι ζυγόν,
jugum imponere. Gal. 5, 1. ζυγῷ δου-
λείας δέχασθε, jugo servitutis impli-
camini. in pl. num. ζυγοὶ & ζυγά i
juga. ζυγός significat etiam statèram.
Apoc. 6, 5. ἔχων ζυγόν (accus. sing. g.
m.) ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, habens statèram
in manu sua. Pythagora symbolum
μὴ ζυγὸν παραβῆναι, statèram nō
transgrediari.

Βοοζύγιον, αἰ, τῷ, jugum boum. Sir.
26, 7.

Σύζυγος, αἰ, οἰ, ἡ, socius, a. Phil.
4, 3.

ὑποζύγι, οἰ, subjugis. Matth. 21, 5.
2. Petr. 1, 10.

Ἐπιεζύζω, ὦ, alteram jugi partem
traho. 2. Cor. 6, 17. μὴ γίνεσθε ἐπιεζύ-
γυντες ἀπίστοις, ne impari jugo copu-
laminini cum infidelibus.

Ζόωντεια, αἰ, ἡ, vinculum. Act.
27, 40. ἀντίτες τὰς ζόωντειας τῶν πη-
δαλῶν, laxantes vincula gubernacu-
lorum.

Ἀναζεύννμι vel ἀναζεύννμι, re-
vertor. vid. tempora in simpl. Proprie
significare putatur, egredieremur jun-
go currui adreditum. Pertinet ad
bellum & dicitur ἀναζεύννεν, q̄bi
vel adventat vel revertitur cum exer-
citu. Judith. 7, 1. 2.

Ἀναζυγή, ὦ, ἡ, castrorum morio,
reditio domum cum exercitu. ἀναζυ-
γήν ποιήσας, idem est q̄d ἀναζεύ-
ννεν, 2. Macc. 9, 2.

Ἐπιζεύννμι & οὖν, adjungo, con-
jungo. 2. Macc. 2, 33. τοῖς ἀπεσταλμένοις
τοῖς ἐν ἐκείνῳ, pradiētis tantum
adjungentes.

Ἐπιζεύξω, αἰ, ἡ, conjunctio; E-
pizeuxis, cum dictio aliqua, aliis non
interjectis, geminatur.

Παραζεύννμι & οὖν, adjungo egredieremur
currui,

curruis, currumjungo, Judith 10, 17. *παριζούειν αὐτὴν ὑπὸ τῇ ἀόρῃ*, junxerunt currum illi & ancillae.

Συνεύγνυμι, conjungo. Matth. 9, 6. *ὃ ἐν ὁ θεὸς συνείδετο, ἀνθρώπου καὶ καὶ χωρὶς τούτου, quod Deus conjunxit, homo ne separet.* Elegans metaphora desumpta à jugo (*συνεύγνυμι*, disjungo, quod verbo utitur Euripides, de mairimonii dissolutione scribens.)

† ZEYΣ, διὸς, εἰ, Jupiter. *Æoli- cē diūs, diās, Dorice ζῶν ζευδός, εἰ.* Nomen proprium dei fictitii seu idoli inter Gentiles. Sic dictus à ζῶ ferreo. *Att. 14, 12, 13.* Alii derivant à δέω, irriigo. Et calor & irrigatio sunt à cælo. Alii παρὰ τὸ ζῶν, à vivendo. *Lactantius lib. 1. cap. 11.* sic dictum tradit, quod primus in vivis manserit ex filiis Saturni, quem Eustathius vocat πειδοβέρτα. Vide Eustathium in ὀδύσ. d. 6. 762. Inter varia cognomina audit etiam Ὀλύμπιος. Olympius, Olympum incolens, sole habitans, 2. Macc. 6, 2.

ZEΩ. Fut. *ζωω*. (*ζωω* ardere Chaldaicē) ferveo, *Att. 18, 25.* ζῶν τὸ πνεῦμα, fervens spiritu, Rom. 12, 11. τὸ πνεῦμα ζῶντος, spiritu ferventes.

Ζεός, ἡ, ὅν, fervidus, a, um. *Apoc. 3, 15.* ἅτε ψυχρὸς εἰ ἅτε ζεός. ἅφρον ψυχρὸς εἰς ἡ ζεός, neque frigidus es, neque fervidus: utinam frigidus esses, aut fervidus. Ζεός & ἡγεός fervidus & calidus differunt, ut majus & minus.

Ἀχερζέος, leviter fervefactus, leviter collus, & quāsi in superficie duntaxat.

Ἀναζῶ, reserveo & efferbeo, ebullio; scaturio, erumpo. 2. Macc. 9, 9. ὥστε καὶ ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ σάλμας ἀναζῶν (inf. pres.) ut etiam ex

corpore ejus vermes scaturirent. Simplex ζῶ eodem de genere mali adhibet Lucianus, apud quem est σκαλῶκαν ζῶας, vermisbus scatens.

ZHΛΟΣ, α, ὁ, (ex ζῶ λίαν valde ferreo) æmulatio, hoc est, studium, quod rapimur ad virtutes aliorum æquandas vel superandas. 2. Cor. 9, 2. æltus, seu impetus animi, profectus ex indignatione de iis, quæ indignè committuntur adversus eos, quos amamus, puta vel adversus homines nobis charos, 2. Cor. 7, 7. Col. 4, 13. vel adversus ipsum DEVM. Zelus verò pro Dei gloria aut est cum vera voluntatis divinæ notitia conjunctus, qualis est CHRISTI zelus, de quo Job. 2, 17. ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, zelus domus tuæ devorat me. aut non est secundum scientiam, sed cæcus potius impetus ac furor. Rom. 10, 2. ζῆλον θεοῦ, (genit. objecti) ἔχουσιν ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, zelum DEI habent, sed non ex notitia. Phil. 3, 6. κατὰ ζῆλον διώκων τὸν ἐναντιόλογον, secundum zelum persequens Ecclesiam. livor, odium, invidia, 1. Cor. 3, 3. ἐν οὖν ζῆλῳ, ἐλεσι διχόστατοι, inter vos est livor, lūs, dissidia &c. Jac. 3, 14. ζῆλον πικρὸν ἔχοντες, amarā laboratū invidia. Severitas Dei punientis, Hebr. 10, 27. πικρὸς ζῆλος ἰδὼν μίσητον τὸς ἁμαρτωίους, zelus ignoscens, quibz devoraturus est adversarios. Notetur Hebraismus. Zelus ignis ponitur pro zelo igneo seu ignescente. Tribuitur DEO per metaphoram 2. Reg. 19, 31. Es. 9, 7. Zelus DOMINI exercituum facit. Nempe zelus, quod DEVS afficitur pro gloria sua, nempe pro gloria dilectionis & veritatis, quam Satanā deletam cupit. Cateroquin ex opere redemptionis generis humani elucet gloria sapientia, dilectionis universalis, omnipotentia, sanctitatis,

miseri cordia, justitia & veritatis di-
vine &c.

Ζηλώ, ὦ, *emulor, item in malam*
partem depereo. Gal. 4, 17. Ζηλοῦσιν

ὑμᾶς & καλῶς, *deperunt vos non bene.*

Fut. Ζηλώσω. Præf. ἀετ. ἐζηλώκα. 1.

Reg. 19, 10. καὶ εἶπεν ἡλίας· Ζηλῶν ἐζή-

λώκα τῷ Κυρίῳ, & dixit Elias: ze-

lando zelavi, hoc est, vehementissi-

mo arsi zelo pro DOMINO. Philo

religionis studiosos vocat θεοσεβῶν

ἐζηλωκότας cultum Dei zelantes, af-

fectantes. Gal. 14, 17. ἵνα αὐτοὺς ζή-

λῶτε, ut se affectetis. Hic Ζηλῶτε

non Ζηλῶτε. ἵνα regit etiam indicati-

vim. Vide ἵνα. aor. 1. ἀετ. ἐζήλωσα,

Apor. 3, 19. ἐζήλωσιν (aor. 1. imper.)

καὶ μετὰ ἡμᾶς, ferre mei studio, &

respice. Num. 25, 11. ἐν τῷ ἐζήλωσά

με τῷ Ζαδὸν, quum zelaret zelotypi-

am meam Pinchas, hoc est, quum

gloria mea zelo accenderetur. studio

se affecto, 1. Cor. 12, 31. ambio, 2.

Cor. 11, 2. invidéo, Aët. 7, 9. οἱ πα-

στεύοντες ἐζηλώσαντες (part. a. 1. ἀετ.)

ἐν Ἰωσήφ, invidentes Josepho. Scili-

cet, Invidius alterius rebus macrescit

opimis. *emulor*, Num. 11, 29. μὴ ζή-

λῶις σύ μοι; num tu (Josua) amula-

ris pro me (Mose?) *Construitur ergo*

hoc verbum cum Accus. & Dat.

Cum Accus. quum studiosè aliqvid af-

fectamus, plenis velis ad aliqvid ra-

pimur, ad aliqvid aspiramus. 1. Cor.

14, 1. διώκει τὸν ἀγαπῶν, Ζηλῶτε τὸ

πρόσωπον, sectamini charitatem,

affectione spiritualia. *Cum Dativo,*

idqbe per Hebraismum, quum pro al-

io amulamur, ut Num. 25, 13. ἀνδρὶ

ὧν ἐζήλωσε τὸ θεῖον αὐτοῦ, quia (Pinchas)

amulatus est pro Deo suo. Sir. 37,

διὰ τῶν ἐζηλόντων σὺ κρύψον βουλὴν, ab

his, qui amulantur te, occulta consi-

lium. imitandi studio ducor, certa-

tim affecto, & sic in bonam partem

accipitur 1. Cor. 14, 39. Ζηλοῦμαι, ἔ-

μαι, *affector.* Gal. 4, 18. καλὸν ἔστι Ζη-

λοῦμαι ἐν καλῷ πέντε, *præclarum*

autem est vehementer amare in re bo-

na semper.

Ζηλωσις, εὐς, ἡ, *emulatio.* Sap. 1,

10. ὅς Ζηλώσις, *oculus emulationis,*

zelo ardens.

Ζηλωτής, ὅς, ὁ, *zelotypus, hoc est,*

Ζηλῶ τυπείς, qui præ fervore amoris

rivalem ferre nequit, sed aliis ejusdem

amoris invidet societatem. item ac-

census zelo, emulus sectator, imi-

tator. Tit. 2, 14. Aët. 21, 20. Sic Deus

dicatur Ζηλωτής per ἀνδραπονεύου.

Ex 20, 5.

Ἀνῆζελος, εὐ, ὁ, *emulus, zeloty-*

pus. Sir. 26, 7. γυνὴ ἀνῆζελος, *mul-*

ier zelotypa sive amula.

Παρεζηλώ, ὦ, *ad emulationem*

provoco. Rom. 10, 19. & c. 11, 14. Fut.

ἀερ. Sir. 30, 3.

ZHMI'A, εὐς, ἡ, *jactura, cui oppo-*

nitur κέρδιος, ut docet Arist. Eth. 8,

c. 4. item multa. Etym. Ζημία dicitur

ἡ τῶν ὄντων ὥστες ἐστὶν μείωσις, eorum,

quæ ad vitam conducunt, extenua-

tio, imminutio. Pro damno accipi-

tur Aët. 27, 10. Phil. 3, 7.

Ζημιώ, ὦ, *multo. est vocabulum*

forense. multa dicitur à mulgendo,

& proinde rectè scribitur per ἄ. F.

Ζημιώσω. Præf. ἀετ. ἐζημιώκα. præf.

pass. ζημιόουμαι, ὕμαι, multor, jactu-

ram facio. aor. 1. pass. ἐζημιώθην.

Fut. 1. pass. ζημιώθῃσιν. *Construi-*

tur cum Accus. Phil. 3, 8. δι' ὃ τὸ

πάντα ἐζημιώθην, (1. sing. a. 1. pass.

indic.) propter quæ omnibus istis

me multavi. Matth. 10, 26. τὸ ὅτι ψυ-

χλὴν αὐτοῦ ζημιώθῃ, (a. 1. pass. subj.)

animam verò suam perdat. Helleni-

smus. Vel cum Ablat. intervenien-

te præpos. ὡς 2. Cor 7, 9. Vel sine casu,

2. Cor. 3, 15.

† ZHNAΣ, α, ο, Zenas. Nomen jurisperiti, Tit. 3, 13. Diminutivum pro Ζηνοδωροῦ, à Græco Ζῆλος, Zulus Jupiter. q. d. Jovius. vide Ζῆλος.

ZHTEΩ, ω, quæro, Job. 5, 30. εἰ Ζητῶ τὸ θέλημα ἑμὸν, non quæro voluntatem meam, 1. Cor. 10, 24. μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, (3. sing. pres. imper. act.) nemo, quod suum est, quærat. imperf. Ζήτει, quærebam. Marc. 11, 18.

Luc. 2, 48. Fut. 1. act. Ζήσω, quæram, Apoc. 9, 6. a. 1. ἐζητήσατε, quæsi, 2. B Tim. 1, 17. adspiro ad aliquem, Col. 3, 1. τὸ αἶμα ζητεῖν, superna quærite. Peto cum ardore, Matth. 7, 7. 8. Ζητῶν δὲ αἰσθῆναι, quærens invenit. Studeo, Marc. 12, 12. ἡγὰρ ἐζητῶν αὐτὸν ἐρεπῆσαι, & studebant eum capere. Requiro, 1. Cor. 1, 22. & c. 4, 2. ἐδίδωκε σοφίαν Ζητῶσι, Græci sapientiam requirunt. Ζητῶ τὴν ψυχὴν, insidior, vitæ insidias struo. Matth. 23, 20. πειθήκασιν οἱ Ζητῶντες τὴν ψυχὴν τῷ πειδῆ, mortui sunt, quæ vitæ infantis insidias struebant. Hebraismus. Conf. 1. Reg. 19, 10. pres. pass. Ζητούμαι, ἡμῶν, quæror, Hebr. 8, 7. ἐζητεῖτο (3. sing. imperf. pass.) quæreretur. Luc. 12, 48. ὃ ἰδὲν πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται (3. sing. fut. 1. pass.) cuiusque multum datum est, multum repetetur ab eo.

Ζήτημα, τό, τὸ, quæstio, Act. 25, 19.

Ζήτησις, σως, ἡ, idem, 1. Tim. D 6, 4.

Ἀναζητῶ, ω, requiro, Luc. 2, 44.

Ἐζητῶ, ω, exquiro, studiosè quæro, Heb. 12, 17. 1. Pet. 1, 10.

Ἐζητητής, ὅ, ἐ, exquistor, scrutator. Bar. 3, 23.

Ἐμζητῶ, ω, requiro. Matth. 12, 39. expeto. Act. 15, 7.

Συζητῶ, ω, disputo, vicissim quæro, Marc. 1, 27. altercor, discepto,

Marc. 8, 11. & c. 9, 16. Luc. 22, 23. Act. 6, 9. & c. 9, 29. συζητῶ (3. sing. imperf. act.) πρὸς τοὺς ἰδλωκιστάς, disputabat cum Græcis.

Συζητήσις, σως, ἡ, disputatio. Act. 15, 2, 7.

Συζητητής, ὅ, ἐ, disquisitor, disputator, 1. Cor. 1, 20.

ZIBYNH vel σιβύν, ἡ, ἡ, venabulum, propriè quò sues figuntur, nam & σιβύν vel σιβύν dicitur, & σὺς, sus. Item, jaculum. Judith. 1, 15.

ZIZANION, ὅ, τὸ, zizanium, Etym. magnum tradit Ζιζάνιον εἶναι, τὸ ἀνὸς ἀρετῆς συμπαραφύεσθαι τῷ σίτῳ, quòd sine semine simul cum frumento enascitur, componi ex σίτῳ, frumentum, & σίνα noceo, diciq̃ Ζιζάνιον ἀπὸ τῆς σιάνου. Suidas & σίρα δὲ φθόρα, frumenti corruptionem, interpretatur. Legitur tantum in plurali num. apud Matth. c. 13, 25. & seqq. non denotari hac voce lolium, ut ipse antehac putavi, aut viciam, Germanicè Unkraut/ inde liquet, quòd lolium vulgus separare solet ab heredeo, tritico, & c. zizania verò illa, de quibus Servator hic loquitur (per quæ hypocritæ significantur) sine damno bonarum frugum separari aut eradicari nequeant. Sæpè enim in uno culmo sunt bona grana, nec non etiam zizania, quæ vocamus Brandforn/ Brandweiz. Vide observationes Gramm. Abrah. Sculteti in Matth. (quasi Autor considerasset, quòd & 30. Paterfamilias zizania in fasciculos colligere iusserit, priorem sententiam retinisset.) Per metaph. significant vitia, quæ virtutum segetem suffocant.

† ZOPOΒΑΒΕΛ, ὅ, Zorobabel, Matth. 1, 12. 13. Luc. 3, 27. No-